

La salvació dels justos

Plou poc, però sense treva. Una parella de caderneres, una de mallerengues, una altra de pit-roigs, una de pardals i una coloma s'estan ajocades als últims seients d'un vagó de metro, mortes de gana. S'hi han enfilat a l'estació de Santa Eulàlia a les primeres gotes i no han tastat altra cosa que les molles de pa seques d'un berenar infantil.

Han anat tot el dia línia 1 amunt, línia 1 avall, sense passatge. El comboi ara és a cotxeres i, mentre la coloma espigola entre els seients, els moixons menuts especulen sobre el fet que els coloms ja saben quin pa s'hi dona en un diluvi. La coloma fa veure que no els sent. Una mallerenga diu que els petits en tenen prou amb no res, en canvi la coloma... però, no la compadeixen.

És més, una cadenera ha insinuat que, si el confinament dura massa, hauran d'obligar la coloma a sortir. Un pardal ha afegit que a molts parterres hi ha oliveres de jardí, que haurien de procurar estar-hi a bones perquè quan acabi tot els en porti una branca. Fins aquí la coloma havia fet com si no els sentís, però ara salta tota enfurida i replica: "No em mouré d'aquesta arca, una servidora". Ha afegit que no li vinguessin amb allò de l'honor de ser el símbol de la pau... Que segons li havia arribat per memòria genètica, la branca postdiluvi va arribar pelada i que, si no era que va servir per fer infusions, ja n'haurien tirat un bon tros a l'olla amb allò... Va fer un vol d'animal desvalgut, es va apalancar tan dignament com li va ser possible sobre una barra del vagó i es va posar a parrupar de cara a una finestra de seguretat.

Els va deixar amb la paraula a la boca (a falta de gra, paraula és bona).

Relat de la sèrie 'Confinaments' al bloc de Lena Paüls.